

Що робить уряд, щоб врятувати кінотеатри?

Шановна Ларисо!

У першому номері Вашого журналу за цей рік з'явилась невелика відповідь на лист студента О.Романишина. У мене, як директора кінотеатру, є кілька запитань.

Коли закінчиться «беспредел» на телебаченні? Адже не секрет, що не кінотеатри, а саме телебачення є розплідником бандитизму, деградації суспільства. Візьміть програми телебачення: які фільми пропонують у найвигідніший час? З екрана телевізорів ллється море крові, секс, розпушта, а ми говоримо, що це окреме питання.

Чи під силу кінотеатрам боротися з цією навалою, адже глядач — рідкісний гість у залі? Трапляються випадки, коли дитина в залі шукає екран телевізора. Вас це не тривожить? Навесні, коли в кінотеатрах України розпочався показ «Титаніка», О.Роднянський демонструє по каналу «1 + 1» іншого «Титаніка». Яка мета цієї акції, як не остаточний підрив ще працюючих кінотеатрів? Чи думає держава захистити ще діючі кінотеатри?

Безумовно, зібрати на сміттєзвалищах Європи весь непотріб і тут випускати в ефір, попередньо залучивши «тьотю Асю», «Тампакси з крильцями», «Денім», — для цього великого розуму не потрібно. А що буде, коли, наївшись такої продукції, молодь, у більшості своїй безробітна, почне шукати винних? Я розумію, що, коли до цього дійде, подібні пани чкурнуть на Багами.

А як нам виховувати молодь засобами кіно? Адже існував закон у нас, що фільм на телеканалі мав право з'явитися тільки через два роки після демонстрування в кінотеатрі. Хто і коли його відміняв?

Моя думка така: якби уряд був зацікавлений у роботі кінотеатрів, то телебачення надало б велику допомогу, рекламуючи фільми, які виходять в Україні. Адже така практика існувала у 1992-1993 роках, пригадайте.

А нині ліквідовано журнал «Новини кіноекрану», газету «На екранах України», таким чином, — повний інформаційний голод. Та і Ваш журнал, який на мою думку, судячи по задуму, мав би виходити кожного місяця і більшого об'єму, не дає інформації, що діється в кіно України.

На сторінках Вашого журналу було інтерв'ю з п. Смолієм. Крім констатації фактів, до чого ми докотилися, я не прочитав, що конкретно буде робити уряд, щоби врятувати тих 46 % кінотеатрів, які борються за своє існування. Я не прочитав, чи буде покінчено з відеопіратством.

З Вашої ласки, я би хотів все-таки одержати відповідь хоча б на одне питання. Заздалегідь вдячний Вам.

Бабюк Богдан Михайлович, директор кінотеатру «Джерело», м. Коломия.

Микола Мазяр: Українські телеканали без українських фільмів

Проблема забезпечення телевізійних програм вітчизняними фільмами переросла у загальнонаціональну з усіма негативними для наших дітей, для економіки екранних мистецтв, для української культури загалом наслідками. Бо без цього про яку національну культурну політику можна говорити? І чи прийме нас цивілізований світ без власної розвиненої кінематографії?

У країнах Європи закон захищає національну кінематографію. Насамперед від світових кіномонополій, найпотужніша з яких — американська. І якби не було державної підтримки, голлівудська навала давно знищила б такі великі кінематографії, як французька, італійська, британська, німецька. Форми і способи підтримки національних кінематографій у цих країнах різні: від бюджетного фінансування, податкових, митних пільг до жорсткого протекціонізму, квот і прямих податків на підтримку кіно.

Ми ж широко відкрили двері. Минулого року в Україну ввезено близько 10 тисяч назв фільмів (!) Це ті, що пройшли реєстрацію. А скільки ввезено незаконно, особливо для домашнього відео!

Ситуація з виробництвом українських фільмів склалася парадоксальна. Маємо потужну творчу і виробничу базу, яка до 1990 року повністю задовольняла потребу в національних фільмах. До 1990 року галузь кіно не тіль-

ки себе утримувала, а й була досить прибутковою. Сьогодні український кінематограф опинився в кризовій ситуації. Процес може стати незворотнім. Дозволивши нищення цієї галузі культури, держава припинила її фінансування у складний період реформування, пристосування до ринкових умов.

Фільм — це товар і товар цінний. На жаль, в Україні ще не сформований цивілізований кінотелевідеоринок, і тому в цей період важливого значення набуває державне регулювання цих процесів, встановлення рівноправних партнерських стосунків екранних мистецтв.

Статтею 22 Закону України «Про кінематографію» встановлено квоту демонстрування національних фільмів не менш як 30 відсотків національного екранного часу. Визначено в Законі, що національний екранний час — «це сумарний час, протягом якого здійснюється демонстрування (публічний показ) фільмів у кіновідеомережі: кінотеатрами, кіно- і відеоустановками та на каналах мовлення (ефірного, кабельного, супутникового та інших видів) телебачення України». До національного екранного часу зараховується також час повного або часткового демонстрування фільмів у тематичних кінопоказах, телепрограмах і телепередачах незалежно від виду фільмів (кіно- і відеофільми, телесеріали тощо). Ця квота є обов'язковою для всіх демонстраторів філь-